

Ny spesialistveiledning: første mann ut

DEN FØRSTE kandidaten i NFFs nye spesialistordning, Morten Hagenes, er snart ferdig med sitt veiledede praksisår. Morten jobber i Oslo kommune, mens veileder Kine Therese Moen jobber på Catosenteret i Son.

Selv om all relevant informasjon om veiledet spesialistpraksis ikke var på plass da Morten og Kine skulle starte, har de grepet muligheten til å lære mer. De to har funnet konstruktive løsninger tilpasset Mortens læringsbehov, og synes begge det har vært et privilegium å være først ut. Morten opplever at han har fått tett kunnskapshullene sine, og blitt tryggere på sin rolle som kommende spesialist. Kine har fått faglig stimulans, og fått dekket opp 30 timer av det hun trenger for fornying av godkjenning som spesialist.

I starten brukte de tid på å identifisere faglige behov og utforme et veiledningsopplegg. De skrev kontrakt, og avklarte med arbeidsgiver for å kunne sette av den tiden som var nødvendig innenfor arbeidstiden. De mener et grundig forarbeid er svært viktig for å få til et godt forløp. Erfaringen er at 30 timer ikke er mye, det går fort!

Veiledningen har hovedsakelig foregått på Mortens arbeidsplass. To dager har de imidlertid vært på Catosenteret for å møte andre pasientkategorier, og helt nye pasienter.

Veiledningen har foregått jevnt over syv måneder, med flere timer per gang. De to mener at én time er altfor lite dersom klinikken skal med i veiledningen. Tema ble avtalt fra gang til gang, og de erfarte at kontinuiteten tilsier at det ikke kan være for lenge mellom hver gang. ■

Kine Therese Moen er veileder for Morten Hagenes, den første kandidaten i NFFs nye spesialistordning.

Pasientreiser og «nærmeste sted»

FYSIOTERAPEUTER med A9-kompetanse får ofte avslag på reise til psykomotorisk behandling i en annen kommune fordi det finnes en behandler i pasientens egen kommune. Hva sier regelverket om dette?

Pasient- og brukerrettighetsloven § 2-6 er lovhjæmmelen for pasientreiser, altså ordningen som pasientreisekontorene forvalter. § 2-6 er utvidet med syketransportforskriften. Det fremgår av § 4 i forskriften at pasienten har rett til dekning av utgifter til reise til det nærmeste stedet

der behandling kan gis. I «kan gis» ligger det også en forutsetning om at behandling kan gis innen forsvarlig tid.

Det er den henvisende behandleren, gjerne en fastlege, som må dokumentere at pasienten har behov for psykomotorisk fysioterapi. Hvis dette ikke er dokumentert, kan ikke pasienten påberope seg behov for denne spesielle behandlingen og dermed reise til en annen fysioterapeut enn den nærmeste i egen kommune.

Når det gjelder ventetiden, må den henvisende behandleren uttale seg om denne også. Det er ikke tilstrekkelig å vise til lange ventelister som dokumentasjon. Den henvisende behandleren må dokumentere at ventetiden er medisinsk uforsvarlig for at pasienten skal få refundert reise til en annen fysioterapeut enn den nærmeste i egen kommune.

Hvis ingen av forholdene ovenfor er dokumentert av den henvisende behandleren, vil nok konsekvensen bli at refusjonen automatisk avkortes til nærmeste fysioterapeut i egen kommune. Altså til hva det hadde kostet å reise til den nærmeste behandleren. Dette medfører i en del tilfeller at det ikke kommer noe refusjon til utbetaling.

Ovenstående vil gjelde i alle tilfeller der pasienten har behov for en spesiell behandlingstype. Det forutsettes at den spesielle behandlingen pasienten har behov for, faller innenfor stønadsberettigede fysioterapi-behandlinger etter forskrift om stønad til dekning av utgifter til fysioterapi, §4. ■